

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

AURORA

Sprookje in drie bedrijven

door

Rik Puttemans

Toneelfonds J. Janssens

Antwerpen - 1992

Nr. 1296

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste TIEN tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde auteursrechten aan:

S.A.B.A.M.
Aarlenstraat 75-77
1040 Brussel 4

Na aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een aankoopbewijs. Dit bewijs moet samen met een aanvraagkaart waarop plaats en datum(s) van opvoering werden ingevuld, minstens veertien dagen voor de opvoering(en) naar S.A.B.A.M. worden gestuurd.

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gecopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende auteursrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

I.B.V.A "Holland"
Postbus 363
1800 AJ Alkmaar.

cop. 1987 Toneelfonds J. Janssens/Rik Puttemans

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotocopie, microfilm of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

P E R S O N E N

MIETJE

BIETJE

JURGEN

JONAS

KARL

BART

KLAAS

KEES

DE FEE

HEKSEN

ELFJES

DE REGENTES

PRINSES AURORA

DE WEERWOLF

VALSE AURORA

(mogelijkheid tot dubbelrollen)

Het toneel verbeeldt een open plaats in het woud. Rechts een oud woudhuisje. Voor de gevel; een bank en een tafel.

Wanneer het doek opengaat, is het toneel verlaten, en het wordt stilaan donker. Uit het huisje komt een oud vrouwtje buiten gesloft, ze heeft brood en een kruik in de hand, en zet die op de tafel, dan gaat ze naar achter, kijkt in de verte en komt dan terug.

=====

MIETJE. Maar wat blijft ons Bietje toch lang weg vandaag.....
 Zou haar iets overkomen zijn ?... of zou haar bussel sprokkel-
 hout misschien zo zwaar zijn dat ze er niet mee vooruit kan ?
 (gaat weer kijken) Ik zal maar eens roepen. BIETJE.....BIE.....
 TJE :(Iemand achter de schermen bootst de echo na)

MIETJE. Het is maar dat de dag teneinde loopt, en de duisternis
 spoedig zal invallen en eens de zon onder de kim, moeten
 Mietje en Bietje insgelijks van de aarde, of liever uit het woud
 zijn, en veilig achter de gesloten luiken van hun huizeke, de
 nieuwe dag afwachten. Zo wil de goede fee het immers. Mietje en
 Bietje zei ze, en dat is reeds lang geleden, als gij er voor
 zorgt nooit na zonsondergang uit uw huizeke te komen, en nooit
 zo nieuwsgierig zult zijn om door de spleten van de luiken te
 kijken, naar wat er 's nachts in het woud gebeurt, zult gij nog
 vele jaren gezond en gelukkig blijven leven...Ja, ja, dat zei die
 goede fee. Ik en mijn zuster hebben ons steeds aan haar wijze
 raad gehouden,...niet dat wij niet nieuwsgierig zijn (maakt ko-
 mise gebaren) Hemeltje lief...Wij branden dikwijls van verlangen
 om te kijken, wanneer hel en duivel van het woud, met al hun tra-
 wanten 's nachts kermis vieren hier op deze open plaats, en als
 ook de jonge fee met al haar elfjes hier komt dansen in het zil-
 veren maanlicht. Ach, wij zouden het zo graag eens zien!...Eens
 één enkele nacht naar al dat wonderlijk leven te kijken! (Somber)
 Maar dat mag niet.....dat mag niet; en daarom bedwingen wij onze
 nieuwsgierigheid.....en als het soms te moeilijk wordt, wel dan
 bidden wij. (buigt het hoofd als voor een gebed).

Hemel, waar blijft Bietje toch.

(de duisternis valt nu snel in)

MIETJE. BIETJE.....BIE....TJE ! (weer de echo....dan de stem van
 Bietje)

BIETJE. (van ver) Ja, Mietje, ik kom....

MIETJE. (roepend) Haast U, want het is meteen donker...

BIETJE. (wat dichterbij) Mijn bussel hout is zo zwaar, dat ik er
 haast onder bezwijk...

MIETJE. Laat uw bussel maar liggen, en kom vlug;

BIETJE. Zullen de heksen hem niet meenemen ?

MIETJE. Dat geeft niet, ons geluk is meer waard dan die bussel
 hout.

BIETJE. Goed, ik kom, ik loop.....

MIETJE. O, dat domme Bietje, ze zou al onze voorrechten opofferen voor een bussel hout. (het wordt steeds donkerder, Mietje weer naar achter) Haast je toch (Gestommel achter het toneel), en daar verschijnt Bietje, even oud als haar zuster, ze hijgt van het lopen)

BIETJE. Oef....is....me....dat...lopen !

MIETJE. Waarom blijft gij dan zolang weg ?

BIETJE. (kalmer) Ik was wat verder gegaan dan gewoonlijk,..er lag zo veel hout te sprokkelen, dat ik aan de verleiding niet kon weerstaan, om er een heel dikke bussel van bijeen te rapen.

MIETJE. Maar toen gij hem wilde optillen....

BIETJE. Woog hij zo zwaar, dat ik er bijna onder bezweek... Holala, ik ben er toch mee tot bij de beek gesukkelt, maar daar kon ik niet meer....ik geloof dat dit hout betovert is....zo zwaar woog het, (bezorgt en angstig) Denkt gij dat de heksen het niet zullen meenemen ?

MIETJE. Wat zouden ze,...die geven immers niet om een bussel hout...Woeder zei altijd, dat in de hut van de Heks Marianne, die bij hen in het woud woonde, een vuur brande die nooit uitdoofde; alhoewel ze er nooit vers hout oplegde.

BIETJE. Dat zal dan hier ook wel zo zijn (zucht) Die heksen hebben alle geluk.

MIETJE. (geschrokken) Wat zegt gij daar ? Zoudt gij soms ook willen een heks zijn?

BIETJE. Heb ik dat gezegd ? Ik stel alleen vast, dat die scharminksels, heel veel geluk hebben, een vuur die nooit uitdoofd, een brood ie nooit opraakt, een stuk vlees dat altijd even groot blijft.....

MIETJE. En de gloeiende pan, van Satan, die altijd even heet is....

BIETJE. Ze mogen het hebben, ik ben liever geen heks. (kijkt rond) Is er wat te bikken, Mietje ?

(Mietje wijst naar de tafel, maar op hetzelfde ogenblik weerklinkt een ijselijke schreeuw achter de schermen. De twee oudjes staan roerloos van schrik)

MIETJE. De weerwolf....Wij maken dat wij weg zijn....

(ze rennen naar de deur eerst Mietje, dan Bietje; deze laatste komt nog even terug, en grijpt een stuk brood, maakt een grimas

en verdwijnt dan vlug. Men hoort hoe ze de deur dicht grendelen. Het is nu even stil, dan weer het gehuil van de weerwolf, dan verschijnt Jurgen)

JURGEN. De weerwolf is vroeg op gang vandaag, hij wacht niet eens de duisternis af. (loopt even rond) Waar blijven mijn makers ?...Ik ben vroeger dan gewoonlijk, Mietje en Bietje zitten al rustig bij hun haardvuur, aan de rook van de schouw te zien. (luistert) Ha, daar komen ze. (enkele jongens komen pratend op)

JURGEN. Goede avond jongens, hebben jullie de weerwolf gezien ?

JONAS. Gezien niet, maar wij hebben hem wel gehoord onderweg naar hier, wij zoeken je al zolang.

(drukken elkaar de hand, of geven een klopje op de schouder)

JURGEN. Ja, ik ben wat vroeger naar hier gekomen, waarom, weet ik niet goed. Hoe gaat het met je moeder Jonas ?

JONAS. Het gaat al veel beter, ons vader is om kruiden geweest bij de oude Hilda.

BERT. Wij hebben gisteren weer een varken moeten afmaken. Ons vader zei dat het betoverd was, het is reeds het tweede dat wij moeten slachten.

JURGEN. Wat deden jullie met het vlees ?

BERT. Dat is nu ook een vraag, Jurgen, worsten maken Podorie, lekkere worsten.

JONAS. Maar, als dat varken betoverd was, zijn jullie ook betoverd als je ervan gaat eten!

BERT. Vertel geen onzin, zie ik er misschien betovert uit ?

KARL. Ik geloof toch aan toverij. Mijn zus beweert dat ze gisteren, even na middernacht, vijf heksen op hun bezem door de lucht zag vliegen, en snel dat ze.....

BERT. Jouw zuster was zeker in de tuin om middernacht ? Ze durft niet eens buiten na zonsondergang...(lachen)

KARL. Ze was niet buiten. Ze zag het vannachter het venster, en in de maneschijn was het niet moeilijk hen te volgen.

BERT. Heb jij ze dan ook gezien ?

KARL. Gezien niet, wel hoorde ik het gefluit van de wind toen ze voorbij trokken.

WILFRIED. Er kan wel iets van zijn, want voorbije nacht hielden ze lelijk huis op de Blauwberg. Het duurde zolang tot de weerwolf er een einde aan maakte.

JURGEN. Die heksen toch, wij moeten hen dat eens voorgoed afleren, ze spelen gewoon de baas over het land.

BERT. Hen afleren ? maar hoe....vonden wij maar een middel om er van af te geraken.

JONAS. Zeg Jurgen, hoe gaat het met jou, want toen wij laatst samen waren vertelde jij maar rare dingen, kun jij ons nu meer uitleg geven.

JURGEN. De geruchten gaan dat onze koning, prinses Aurora en 's konings broer de dood zouden hebben gevonden tijdens een jachtpartij ? Dan plots de dood v.d. Koningin, die zou gestorven zijn van verdriet. Voor iedereen zo geheimzinnig allemaal.

HENK. Je broer moet daar toch meer van weten, hij is toch soldaat op het paleis ?

JURGEN. Toen hij het laatst thuis was, heb ik een gesprek kunnen afluisteren; Men gelooft in de stad niet aan een ongeluk, er doen vreselijke geruchten de ronde, en op het paleis loopt het meer dan eens verkeerd.

BERT. Waar wij hier wonen, hoort men weinig van wat er in de stad gebeurd.....

JURGEN. Volgens mijn broer, ruimen de lijfwachten van de regentes, iedereen uit de weg, die durven twijfelen over de verdwijning van de koning, zijn broer en zijn dochter en de plotse dood van de koningin.

JONAS. Maar onze koning had toch nog een tweede dochtertje ?

JURGEN. Inderdaad, het prinsesje is amper enkele maanden oud, en kan dus niet regeren. Dat deed de zuster van de koning nu, tot het prinsesje meerderjarig is.

KARL. (vol bewondering voor zijn vriend) Jij bent toch een geleerde bol, Jurgen. Waar haal je dat toch allemaal ?

JURGEN. (staat ineens recht) Horen jullie dat ook ? Er naderen ruiters....(legt zich met het hoofd tegen de grond) Ik hoor hoefgetrappel....het is best dat wij er vandoor gaan jongens... je weet nooit wie er op dit uur van de nacht in het woud rondzwerft, en dan nog te paard.....

JONAS. Zouden het heksen zijn ?

JURGEN. Heksen vliegen op hun bezem....die hebben geen paard nodig. Goede nacht jongens. (allen af, behalve Jurgen)
Spijtig, ik wou nog wat blijven om de fee te zien dansen in

het volle maanlicht. Die lieve mooie fee....hoe goed is ze;;
Deze nacht neem ik geen genoegen met haar te bespieden...Ik
moet haar spreken, ik wil dicht bij haar zijn. Ik denk dag en
nacht aan haar, ze verschijnt in mijn dromen, wat is er toch
met mij aan de hand, ben ik nu verliefd op een fee ? dat kan
toch niet ?

(Achter toneel) Jurgen waar blijf je ?....

JURGEN. Ik kom (af).

Het toneel blijft een tijdje leeg, men hoort naderende paarden,
nadien stemmen. Dan verschijnen twee soldaten, met mantel over
de schouders. De eerste kijkt rond, de andere die iets onder
zijn mantel draagt, blijft staan)

KLAAS. Ik geloof dat wij niet verder moeten zoeken, Kees, een
mooie open plaats met een net huisje.

KEES. Dan zullen wij toch tenminste een dak over ons hoofd heb-
ben, wat al een geluk is, want 's nachts is het kil in het woud;

KLAAS. Wij zullen die bewoners maar even uit de veren halen.
(gaat naar het huisje en klopt op de deur, als er geen antwoord
komt, klopt hij nogmaals en roept) Hei, brave mensen sta op en
doe open, (het blijft stil) (pauze)

Zou dit huisje misschien verlaten zijn ?

KEES. Dat geloof ik niet, kijk, de tafel staat gedekt, men zou
zeggen dat die mensen overhaast op de vlucht zijn geslagen....

KLAAS. Misschien zagen ze ons aankomen, en houden ze ons voor
gemene struikrovers. Ik zal nog maar eens aankloppen, en trach-
ten die mensen gerust te stellen.(eerst stil kloppen, dan hard-
er en roepen) Toe, mensen doe open, wij zijn eerlijke soldaten
van de koning. Wij willen alleen een nachtverblijf voor ons en
een klein kindje. (Het blijft stil. Kees werpt zijn mantel achter-
uit en draagt een klein kindje) Wij zullen U goed betalen, en
gij hoeft niets te vrezen (klopt weer) Doe a.u.b. open..(het
blijft stil. Hij wordt kwaad, en schreeuwt) Doe open of wij beu-
ken de deur in.

(Van ver de stem van Mietje)

MIETJE. Wij doen niet open.

KLAAS. (verstelt) Oh, en waarom dan niet, ge moet immers niet
bang zijn !

MIETJE. Wij mogen van de fee na zonsondergang niet meer naar

buiten zien, anders moeten wij sterven, en wij willen nog lange jaartjes leven.

KLAAS. Maar, dat is al te gek, er kan U niemand verbieden naar buiten te kijken of de deur te openen. (kalmer) Toe, mensen doe open, en laat ons niet met dat kindje in het bos overnachten.

MIETJE. Gij moet met dat kindje thuis blijven, maar er 's nachts niet mee door het woud rijden, dat is veel te gevaarlijk.

KLAAS. Wat gevaar is daar nu aan ? (kwaad) Wilt gij nu open doen of niet ?

MIETJE. (hard) Neen, trek er uit, vreemde soldaten kunnen wij hier missen.

BIETJE. En ik raad U aan op te hoepelen voor de heksen komen, gij zoudt de kwaadste nacht van uw leven kunnen doormaken....

KLAAS. (tot Kees met de armen in de lucht) Heb ik van mijn leven....Zulke koppigaards heb ik nog nooit ontmoet. Wat gaan wij nu doen ? (Kees legt het kindje op de grond, en neemt plaats aan de tafel)

KEES. Wat wij gaan doen ? Eten man, eten, er ligt hier vers gebakken tarwebrood, spek en boter, en ik heb nog wijn.

BIETJE. Gij zult het U bitter beklagen niet vertrokken te zijn. De heksen laten niet met zich sollen, vertrek terwijl het nog tijd is.

KLAAS. Wij lachen met jullie heksen, of denkt gij soldaten van zijne Majesteit, daarmee bang te maken ? Dan zijt gij mis hoor, (tot Kees) Wel gij hebt een goed idee, laten wij onze maagjes maar vullen. (Ontdoet zich van zijn zwaard en mantel, begint te eten) En als wij goed gegeten hebben zullen wij nog wel zien hoe wij hier kunnen binnen geraken.

KEES. Maar Klaas, dat hier is toch beter, dan uw bloed te laten koken voor die twee muisjes daar binnen.....Ha, ha, ha heksen. Ik zou wel eens met dat zootje willen kennismaken. Hebt gij er al gezien, Klaas ?

KLAAS. (terwijl hij eet) In mijn dromen, ja. Toen ik klein was vertelde mijn grootjemij iedere avond een griezelverhaal, zo gezegd om mij spoedig in slaap te krijgen. Daar waren dan altijd te pas of te onpas, spoken en heksen bij. 's Nachts droomde ik

dah van niets anders, gij kunt denken dat mijn haren te berge rezen, en ik heel ons huis wakker schreeuwde van schrik ? 's Anderendaags, ging mijn grootmoeder een kaarsje ontsteken aan het kapelleke tegen de kwade dromen. (Kees proest het uit)

KEES. Net iets voor oude mensen, de kinderen de stuipen op het lijf jagen met hun griezelverhalen, en dan een kaars gaan opsteken.

(Als ze gedaan hebben met eten)

KLAAS. En wat doen wij nu ?

KEES. (rekt zich) Wij hebben lekker gegeten, nu zou ik wel even willen slapen/(staat recht, en kijkt naar het huis) Het is niet zo koud, ik zou het wel aandurven om de nacht onder de bomen door te brengen (wijst naar de deur) Die daar binnen zullen toch niet open doen.

KLAAS. Het zijn koppige ezels....nu, wij redden ons wel. (kijkt naar het kindje) Maar dat kindje, Kees, zou het voor dat schatje niet te koud zijn ?

KEES. Welnee, ik dek het goed toe met mijn mantel.

KLAAS. Het is in ieder geval een braaf kindje...Ik heb het nog niet gehoord, en wij zijn reeds zolang onderweg.

KEES. (fier) Het heeft toch een goede kindermeid...Kijk, Klaas, soldaten weten gewoonlijk niet veel van kinders af, omdat ze tenslotte toch andere dingen te doen hebben, maar Kees zegt U dit; als een kind bijtijds zijn zuigfles heeft en droge doeken om zijn billekes, zal het nooit schreeuwen.

KLAAS. (bewonderend) Tiens...tiens...ik wist niet, dat gij een gediplomeerde kinderverpleegster waart,....proficiat, hoor.

KEES. (gewichtig) Pardon, ik ben geen vrouw.

KLAAS. Heb ik dat soms beweerd ?

KEES. Gij zegde toch, kinderverpleegster ?

KLAAS. O, ja, hoe dom van mij, 't is jammer....(Kees neemt het kind van de grond)

KEES. Denk maar niet dat gij het met mij, als vrouw, gemakkelijk zoudt hebben, want ik zou best weten hoe met soldaten van uw soort om te gaan.

KLAAS. Hemel ! Ik ben blij dat het niet zo is. (rekt zich uit. Achteraan verschijnt een heks, ze slaat de soldaten gade zonder dat die haar zien) Hebt gij al een plaatsje uitgezocht ?

KEES. Hier tegen de gevel is het goed. (De soldaten strekken zich uit. Kees houdt het kindje dicht tegen zich aan, vooral-
eer in te slapen richt hij zich nog eens op) Zeg, Klaas, zijt
gij zeker dat wij niet afgedwaald zijn ?

KLAAS. Heel zeker, jongen. Morgen rond de middag moeten wij
ter bestemming zijn.

KEES. (onzeker) En zullen die mensen.....Ik wil zeggen..

KLAAS. Ja...ja..wees gerust, de kleine zal er heel goed zijn...
en ze zal er zeker de rammel niet krijgen die ik gekregen heb.

KEES. (geeuwend) Dat is tenminste een troost. Ziet ge, Klaas,
ik ben maar een ruwe krijgsman, gij trouwens ook, en ik dacht
dat ik niet van kinderen kon houden, dat ze mij onverschillig
lieten...Maar nu ik zolang dat kindje tegen mijn hart heb ge-
houden, is er in mij iets veranderd,..ik geloof...dat ik er zou
kunnen van houden...

KLAAS. Het wordt tijd dat gij trouwt en een gezin sticht, Kees.

KEES. Houdt gij dan niet van kinderen ?

KLAAS. Ja zeker, maar mijn voorliefde gaat meer naar de moeders
van de kinderen,..

KEES. (draait zich kwaad om) Wanneer zult gij eens ernstig wor-
den ?

KLAAS. (ligt te lachen) Goede nacht, Kees....

KEES. Goede nacht, en droom maar niet van spoken of heksen.

KLAAS. Dan schreeuw ik u wel wakker....(de mannen slapen in.
Er fluit een nachtegaal. Rood en groen gedempt licht. De
eerste heks komt op, ze bespied de soldaten en gaat terug naar
achter waar ze wenkt. Daarop verschijnen de andere heksen met
hun bezem of matteklopper. De eerste heks houdt haar vinger op
de mond om de andere het zwijgen op te leggen. Ze sluipen tot
bij de slapers en fluisteren stil onder elkaar. De aandacht
gaat vooral naar het kindje. Ze troepen samen in het midden)

HEKS 4. Het zijn indringers...Ze komen om ons te verjagen, en
ze hebben een kind bij zich...

HEKS 2. Een kind ! waar wij reeds zolang naar zoeken...

HEKS 3. Een kind, dat wij van u af aan kunnen inwijden in onze
heksengeheimen, en dat wij later, als een mooi jong meisje
naar het paleis kunnen zenden om onze plannen te dienen. Dat
ware het toppunt van ons kunnen.

HEKS 5. Wat zou onze meester blij zijn met zulk een vangst... zullen we het kindje weg nemen ?

HEKS 2...En als de soldaat wakker wordt ?

HEKS 3. Heel eenvoudig, dan doden wij hem, zo berokkenen ze ons het minste last.

HEKS 1. Goed zo kinderen, wij doden hen, en verdwijnen met het kind in het woud....Maar eerst onze dans, om van onze meester het wellukken van onze plannen af te smeken. (dans)(als de dans gedaan is, staan ze allen rond Heks 1)

HEKS 1. Ik grijp het kind, gij stort U gezamenlijk op de mannen en dood hen.

(Ze sluipen naar de slapers. H1. bukt zich en grijpt het kind, Kees die het vasthoudt wordt wakker. H1. loopt met het kind weg, maar Kees haar achterna en neemt haar het kind weer af. H1. en H2. vallen hem weer aan, hij legt het kind weer ergens neer en verdedigt zich dapper tegen de heksen. Klaas wordt nu ook wakker en ziet wat er gaande is, staat recht en roept)

KLAAS. Kees, erop los jongen, val aan...doodt de heksen. (Ze vechten er maar op los, zakken dan naast elkaar rug aan rug op de grond. De heksen schikken hun kleren en kijken zegevierend rond)

HEKS 1. Bravo, dat mensenwicht ontsnapt ons niet meer. (wijst naar het kind) Wij hebben een deel van onze taak reeds volbracht ! Het is beter dat wij onze besprekingen tot morgen uitstellen, onze vijand de weerwolf is altijd nieuwsgierig; het geluid van het gevecht zou weleens zijn aandacht hebben gewekt.

HEKS 2. Heel goed....Wij verdwijnen nu best in het diepste van het woud.

HEKS 3. Maar wie zal het kind bij zich nemen en verzorgen ?

HEKS 1. Dat doe ik wel.

HEKS 3. Het kan niet beter zijn dan bij onze leidster.

HEKS 2. Zo denk ik er ook over.

HEKS 1. Dat is dus afgesproken...Ieder gaat naar zijn gewest, en morgen als het kind in veiligheid is overleggen wij wat er verder zal gebeuren. (Op het ogenblik dat de heksen willen weggaan, weerklinkt het gehuil van de weerwolf vlak bij. De heksen deinzen achteruit. H1. loopt naar het kind, maar juist als ze het wil grijpen verschijnt de weerwolf. Hij verschijnt op handen

en voeten, voor H1. richt hij zich op en slaat, gromt en huilt. De heksen vluchten weg. Hij gaat op handen en voeten tot bij de soldaten en het kind-neemt het op, bekijkt het aandachtig, drukt het tegen zich aan, en verdwijnt er mee in het bos. Het licht verandert...dan hoort men zachte muziek, en komen er uit alle kanten elfjes in verschillende kleuren, als ze allen op zijn komt de fee/ Ze kijkt liefstellig op de elfjes neer)

1.ELFJE. O, lieve fee, kijk daar, twee echte mensen, (allen kijken op en lopen naar de soldaten. De fee bukt zich over hen, en raakt ze aan)

FEE. Ze zijn dood, ze zijn vermoord ! Hier is iets vreselijks gebeurd.

ELFJES. Vermoord....dood....!

FEE. Zou dit weer een streek zijn van de heksen ?...Maar welk een reden kunnen ze gehad hebben om die twee stumperds te doden ? (gaat naar het huisje) Ik wil er het fijne van weten.... Misschien brengen Mietje en Bietje me op het spoor van deze misdaad...(gaat tot bij het huisje en klopt driemaal op de deur) Mietje, Bietje, ik ben het de fee...hoort ge mij ?

MIETJE. Jazeker, lieve fee, wij horen U, wij konden niet slapen van het hels lawaai daarbuiten.

FEE. Weet gij wat hier gebeurd is Mietje ?

MIETJE. Wij hebben niets gezien, lieve fee, maar veel gehoord.

FEE. Er liggen twee soldaten voor uw huisje...Ze zijn dood, kunt gij niet raden wat hun overkomen is ?

MIETJE. Dood ? Ze zouden dood zijn...Och arme, arme stumperds.

BIETJE. Maar dan zijn ze gestorven door onze schuld ? Wij wilden ze niet binnen laten toen ze ons nachtverblijf vroegen, voor hen en een kindje...

FEE. Een kindje zegt ge,...maar daarvan is geen spoor te zien.. zijt ge daar wel zeker van ?

MIETJE. O, ja, lieve fee, ze smeekten ons om binnengelaten te worden omdat het 's nachts te koud was in het bos voor het kindje...Wij durfden echter niet open doen. Ze hebben dan buiten gegeten, en hebben zich dan te slapen gelegd voor het huisje...

FEE. (ongeduldig) En dan, Mietje, en dan, wat hebt gij daarna gehoord ?

BIETJE. Nadat alles stil geworden was, hoorden wij de stemmen

van de heksen.

FEE. Waren er veel ?

MIETJE. Misschien vier of vijf

FEE. En toen, wat gebeurde er toen?

MIETJE. Wij hoorden dat ze het kindje wilden stelen, maar een der soldaten hield het zo tegen hem aangedrukt dat hij wakker werd, er ontstond een wild gevecht.

FEE. En toen ? Komen jullie eens buiten alle twee, naar ik hoor hebben jullie wel meer gezien.

(De twee oudjes komen bedusd buiten)

FEE. Mietje, Bietje, ik luister,...

MIETJE. Na het gevecht, beraadslaagden ze wie het kindje zou opvoeden, en toen..toen....

FEE. Wat was er toen ? vlug, zeg het.

MIETJE. Toen weerklonk het gehuil van de weerwolf hier vlak bij.. Daarna was het stil....heel stil tot....gij en uw elfjes gekomen zijt. Maar de soldaten en het kindje, kunt gij niets voor hen doen ? Ze zijn niet stout. Wij wilden ons niet laten zien om onze belofte niet te verbreken, en hadden wij het maar gedaan!

FEE. (Staat na te denken, elfjes bezien haar bedrukt) tot zichzelf ; Het is eigenlijk mijn schuld, als ik Mietje en Bietje niet verboden 's nachts de deur te openen, of naar buiten te kijken, was dit drama niet gebeurd. (Plots levendig) Goed,...Slaap nu nog wat, want weldra komt de dag en kunt gij vrij uitgaan, en wat de soldaten betreft....(gaat in het midden omringt van de elfjes, men hoort weer dezelfde muziek als bij hun opkomst, ze maken allen verschillende bewegingen met hun toverstokjes en verdwijnen)

(Intussen is Jurgen te voorschijn gekomen en gaat voorzichtig tot bij de fee die in een lichtbundel staat, ziet opeens Jurgen en schrikt)

FEE. Jurgen....jij hier....zo laat in de nacht ?...Wat betekent dat ?

JURGEN. Ik....ik....

FEE. Jij wilde me zien niet ? Van in het struikgewas was het niet goed genoeg meer, jij spion.

JURGEN. Ik weet dat jij het weet, en toch kan ik het niet laten.

FEE. Spijtig, dat jij er niet waart toen de soldaten werden aan-